

мигъ бунтовниците се видѣха заобиколени отъ добре въоръжени моряци на Магелана, предвождани отъ неговия приятель Барбоса. Изплашени, тѣ се предадоха. Корабътъ мина на Магеланова страна.

Съ тритѣ кораба Магеланъ завзе входа въ завоя, а разбунтуванитѣ два останаха извънъ въ открития океанъ. Презъ цѣлата нощъ на корабитѣ горѣха огньове. Втори единъ отъ разбунтуванитѣ кораби се приближи къмъ Магелановия корабъ и даде знакъ за покорность. Пустнаха го да влѣзе въ завоя. Сутринта се предаде и другиятъ корабъ, и съ бунта се свърши.

Започнаха да сждятъ провиненитѣ. Сждията Еспиноса осжди на смъртъ Гостаръ Кесада, когото намѣри за най-голѣмъ виновникъ на бунта. За Хуанъ Картагена и свещеника Педро де-Рейна той присжди да бждатъ оставени на пустинния брѣгъ, а провиненитѣ моряци, макаръ нѣкои отъ тѣхъ и да заслужаваха тежко наказание, реши да бждатъ опростени, защото сж били подведени.

Въ завоя Санъ-Хулианъ корабитѣ бѣха добре прикрити, но брѣгътъ бѣше пустиненъ и мжно се намираще прѣсна вода. Магеланъ изпрати единъ корабъ подъ командата на Фуанъ Серано да търси по-сгодно мѣсто, гдето ескадрата би могла по-спокойно и безъ лишения да доизчака края на зимата. Това бѣше презъ м. май. Често преваляваше снѣгъ, и океанътъ не бѣ спокоенъ. Бавно и твърде предпазливо, за да не се натъкне на подводна скала, корабътъ вървѣше край скалистия и негостоприеменъ южно-американски брѣгъ. На 22 май го застигна силна буря. Вѣтърътъ кжсаше платницата и чупѣше мачтитѣ. Вълнитѣ заливаха кувертата и отнасяха въ морето бѣчви, сандѣци и платница. Най-сетне самиятъ корабъ бѣ изхвърленъ на брѣга.

Серано и 36 моряци отъ кораба се намѣриха въ окаяно положение. Двама души заминаха обратно за Санъ-Хулианъ, за да съобщатъ на Магелана за неща-